ప్రారంభం

నీవుండ బట్టి, యీ ప్రపంచమింత సుందరమూ, హృదయాకర్షకమూను. కాకపోతే యీ లోకానికీ నాకూ సంబంధమేమిటి? లోహపు బిళ్ళల్నీ, నీతిప్రతిష్టల్నీ ఆరాధించే యీ ప్రజలతో నాకు సాపత్యమేమిటి?

~ చలం

***

" **హే.. రాత్రి ఆకాశంలో జెమినీడ్స్ కనిపించాయ్**. ఈ వారమంతా కనిపిస్తాయ్. వీకెండ్ వస్తావా.. చూద్దాం."

"నీ నక్షత్ర వీక్షణం దొంగల్తోలా! ఎవరైనా భోజనానికొస్తావా అని పిలుస్తారు. నువ్వేంటి తల్లీ.. చుక్కలు చూపిస్తా రమ్మంటావూ!"

"భోజనందేముందిలెద్దూ! సీమ వండినంత బాగా నేనెలాగూ వండలేను. ఇంట్లో తినేసి అర్ధరాత్రికి వచ్చేస్తే చూద్దాం."

"ఊ.."

"నీకు ఆకాశంలో దీపావళి చూపిస్తాను."

"అలాగే.."

"చుక్కలు చూపించడం కాదు. చుక్కలు రాలడం చూపిస్తాను. అది కాదు వంశీ.. ఎన్నో వందల వేల కిలో మీటర్స్ ప్రయాణం చేస్తూ, దారిలో మనం ఉండడం వల్ల.. మనింటిముందు ఆగి పలకరించినట్టు.. మన వాతావరణంలోకి చొచ్చుకుని రాగానే భగ్గుమంటాయ్. యూనివర్స్ మనతో జరుపుకునే దీపావళి తెలుసా!"

"మహతీ.. "

"కళ్ళకి విందు వంశీ.. ఉండుండీ అలా చుక్కలు రాలుతూంటే హాఛ్.. గంటలు నిముషాల్లా గడిచిపోతాయ్ తెలుసా!"

"డిసెంబరుదయాలు నాలా ఇలా రోడ్డున పడి గడపడమే వెర్రని జనాలు నవ్వుకుంటున్నారు. అర్ధరాత్రి అంకమ్మ శివాలు కూడానా!

జలుబు చెయ్యక ఇంకేమవుతుందీ! జ్వరమొస్తుంది మంచులో గంటలు గంటలు కూర్చుంటే. " విసుక్కున్నాడు.

"అబ్బా.. మొక్కమొలిచిపోం లెద్దూ..! అయినా ఎవరూ అనేదీ! ఇంతకీ వస్తున్నావా లేదా? సీమ ని తీసుకురా. చాలా రోజులయ్యింది కలిసి."

"అలాగేలే. మధ్యాహ్నం మాట్టాడుకుందాం. బై.."

"ఎన్ని గం..."

"బై బై.. మెసేజ్ చేస్తా.. బై" లైన్ కట్ చేసి ఇన్ కమింగ్ కాల్ ఆన్సర్ చేసాడు వంశీ. ముక్తసరిగా ఊ కొట్టి వడివడిగా ఇంటిదారి పట్టాడు.

ఎవరింట్లోనో లీలగా "అచ్యుతః ప్రథితః ప్రాణః ప్రాణదో వాసవానుజః.." సుబ్బులక్ష్మి వల్లెవేస్తోంది. గువ్వలా ముడుచుకున్న నగరం కళ్ళిప్పి చూస్తోంది. పశువులూ పక్షులూ కనిపించని కాస్మోపాలిటన్ వాతావరణానికి కాస్త దూరంగా తెలవారుఝామున సహస్రనామం, వాకిలి చిమ్ముతున్న చీపురు శబ్దం, కూరగాయలమ్మే వారి కేకలూ ఇంకా పూర్తిగా మాయమవని వీధుల్లో అతడు చకచకా నడుస్తున్నాడు. ఆరడుగులకి కాస్త తక్కువ పొడవు, చామనచాయ.. ట్రాక్ పేంట్స్, మామిడిచిగురు రంగు స్వెటర్.. మెత్తగా శబ్దం చేస్తున్న షూస్. వెనుక నుంచి విశాలంగా కనిపిస్తున్న వెన్ను. తల కొద్దిగా వంచి నడుస్తున్న అతని ఆలోచనల్లో శూన్యం. ***ఒక్కోసారి ఏదో లేదన్న వెలితికంటే, ఏముండాలో తెలియనితనమే లోటుగా ఉంటుంది.*** వీధిలో నాలుగో ఇంటి గేట్ తెరుస్తూ జేబులోంచి సెల్ ఫోన్ తీసి కాల్ లాగ్ చెరిపేసాడు. గేట్ మూసి కుండీల్లో పెరుగుతున్న గులాబీ మొక్కల్ని చూస్తూ లోపలికి నడిచాడు.

హాల్లో నిశ్శబ్దం. వంగి షూ లేస్ విప్పుతూ తలెత్తి చూడగానే దూరంగా ఓ మూలనున్న పుస్తకాల అలమర, దాని పక్కన వర్క్ స్టేషన్.. పలకరించాయి. ఆ ఇంట్లో ఉదయం పూట వస్తువులే పలకరిస్తాయి. "మెయిల్ చెక్ చేసుకోవాలి" అనుకుంటూ షూస్ స్టాండ్ లో పెట్టి, గుమ్మంలో పడున్న పేపర్ అందుకుని హెడ్ లైన్స్ అయినా చూడకుండా లోపలికొచ్చి టీపాయ్ మీదకి నిరాసక్తంగా గిరాటేసాడు. ఎన్నో యేళ్ళ పాటు తన ఉదయాలలో భాగమైపోయిన న్యూస్ పేపర్ ఓనాడు హఠాత్తుగా వెగటనిపించింది వంశీకి. తప్పించుకున్న అలవాటది. వంటింట్లోకి వెళ్తూన్న దారిలో హాల్ ని, డైనింగ్ ఏరియాతో వేరుచేసే గవ్వల కర్టెన్ గలగల్లాడుతూ తాకింది. స్టౌ ఆన్ చేసి పాలు కాస్తూ ప్లాట్ ఫాం కి కుడివైపున్న కిటికీలోంచి బయటికి చూస్తూ నిలబడ్డాడు. ఆవులిస్తూ సందు వైపున్న తలుపు తీస్తున్న పక్కింటావిడని చూడగానే "వంషీ.. షీమా ఉందా?" అంటూ చూపంతా గులాబీ మొక్కలకి అతికిస్తూ గేటు తోసుకుని లోపలికి వచ్చే ఆవిడ గొంతు గుర్తొచ్చింది. పెద్ద గ్లాస్ లో కాగిన పాలు పోసుకుని, పంచదార కలుపుని ఊదుకుంటూ హాల్లోకి వచ్చాడు. లేప్టాప్ ఆన్ చేసేలోగా పుస్తకాల అలమర ఆప్యాయంగా పిలిచింది. నిలువుగా పేర్చిన పుస్తకాలపై ఉన్న ఖాళీలో అడ్డుగా కొన్ని పుస్తకాలు దొంతి పెట్టి ఉన్నాయి. "రెండు.. మూ.. నాలుగూ.." లెక్కపెడుతున్నాడు బయటికే. చదువుతున్న పుస్తకాలు గుర్తు తెలియడంకోసం అలా విడిగా పెట్టుకున్నాడు. పాల గ్లాస్ టేబుల్ మీద పెట్టి ఆఫీస్ మెయిల్ చెక్ చేసుకుని, పర్సనల్ మెయిల్ లాగిన్ అయ్యాడు. ఇన్ బాక్స్ లో క్రితం

రోజునుంచీ పడున్న అపార్ట్మెంట్ వాడి మంత్లీ న్యూస్ లెటర్ ఓపెన్ చేసి చూసి డిలీట్ నొక్కబోతూ ఆగాడు. సీమకి పంపేస్తే ఓ పనైపోతుంది. ఫేస్ బుక్ నోటిఫికేషన్స్.. బోర్.. డిలీట్. చైన్ మెయిల్స్ లో ఫ్రెండ్స్ చెప్పుకున్న కబుర్లు చదివి తన వంతుగా ఓ స్మైలీ ప్రసాదించి కుర్చీలో వెనక్కి వాలాడు.

"వస్తున్నావ్ కదా.." పాపప్ అయింది చాట్ విండో. మహతి..

"లంచ్ లో మాట్లాడుకుందాం" అని టైప్ చెయ్యబోతూ ఆగిపోయాడు. పొడవుగా దృఢంగా ఉండే ఆ వేళ్ళు క్షణకాలం కీ బోర్డ్ మీద తారట్లాడాయి.

"On call. Shall ping you later. "

ఒక్క క్షణం ఆగి "K. Did you get friend request from Gowtami?" అడిగింది మహతి.

వంశీ సమాధానమివ్వలేదు.

మహతిని ఆపడం కష్టం. ఆకాశం లోంచి రాలే చుక్కని ఆపడం ఎంత అసాధ్యమో, మహతి అనుకున్నది చెయ్యకుండా, కనీసం చెప్పనివ్వకుండా ఆపడమూ అంతే అసాధ్యం. ఎదుటివారి స్పేస్ లోకి చొచ్చుకొచ్చేసి గలగల్లాడుతూ బోలెడు కబుర్లు. అవీ తనవే.. చెప్పేసి, వెళ్తూ ఓ నిశబ్దాన్ని వదిలి, పెదాలపై ఓ చిన్న సంతోషపు మెరుపుని పూసే మనుషులు బహు తక్కువ మంది ఉంటారు. మహతి లాంటి వాళ్ళు . "పోనీ.. శుక్రవారం రాత్రి వెళ్తే!" కళ్ళు స్క్రీన్ కుడివైపు చివరకి కర్సర్ వెంట కదిలి చూసాయి. ఇవాళ బుధవారం. "ఈ రెండ్రోజుల్లో సీమ మూడ్ ఎలా ఉంటుందో దాన్ని బట్టి" అనుకుంటూ మేడ మీద నుండి అలికిడి ఉందేమో అని చూసాడు. ఫోన్ తీసి అమ్మకి కాల్ చేసి మాట్లాడనారంభించాడు.

"ఊ.. చెప్పమ్మా. ఇందాకా వాక్ కి వెళ్ళాను."

"..."

"లేదు. లేచాక చెప్తాను. అయినా ఇంకా టైముంది కదా!"

"...."

" వస్తాంలేమ్మా.. పండక్కి పదిరోజులు సెలవులుండడానికి నాదేవైనా మీ ఆయన్లా బడిపంతులుజ్జోగమా!"

"...."

"పద్మెలా ఉంది? నే మాట్టాడి వారమవుతోంది. వాళ్ళాయన కూడా వస్తాడటనా?"

"....."

"నాకూ రావాలనే ఉందమ్మా. చెప్తాలే నాల్రోజుల్లో. సరేనా?"

ఆలోచిస్తూ పాలగ్లాస్ అంచు కొరికాడో క్షణం. పద్మని చూసి ఆరునెలలపైనే అవుతోంది. సీమ వస్తే బాగుండును. ఛా.. సిల్లీగా ఇలాంటి సమస్యలేంటీ! తల విదిల్చి పాలు పూర్తి చేస్తూ కేలండర్ చూసి, మీటింగ్స్ లెక్కవేసుకుని లంచ్ టైం బ్లాక్ చేసాడు. పచ్చగా వెలుగుతున్న మహతి స్టేటస్ లైన్ చూసి నవ్వుకున్నాడు. "Excited to watch the spectacular pollution-free fire works!! Night Sky, Here I come! Let the Geminids shower love and prosperity to us Earthlings!" పింగ్ చెయ్యబోయి ఆగి మెయిల్ చేసాడు. లంచ్ కి పాండీ కేఫ్ లో కలుద్దామని. క్షణంలో "Sure, Dude!" అని రిప్లై పంపేసింది. అరగంట సేపు కదలకుండా కూర్చుని మీటింగ్స్ కి కావలసిన నోట్స్ ప్రిపేర్ చేసుకుని, మెయిల్స్ పంపి స్నానానికి లేచాడు.

మెట్లెక్కి తన గదిలో బాత్రూమ్ లోకి వెళ్ళి గీజర్ ఆన్ చేస్తూండగా అలికిడైంది. టవల్ భుజాన వేసుకుని బయటికి వచ్చి కిందకి చూసాడు. మెట్లు దిగి కిందకి వెళ్తూ సీమ. ఎర్రటి సిల్క్ నైట్ డ్రస్ లో అందమైన సీమ. మెట్లకి అభిముఖంగా ఉన్న రిక్లైనింగ్ చెయిర్ లో కూర్చుని పేపర్ తిరగేస్తోంది. నిద్రకి కొద్దిగా ఉబ్బిన కళ్ళు , విరబోసుకున్న పొడవాటి జుత్తు. నెయిల్ కలర్ వేసిన ఎర్రటి గోళ్ళు .. బోలెడు నెత్తుటి వార్తలో, నెత్తుటి కూడు తింటున్న వారి వార్తలో మోసుకొచ్చిన న్యూస్ పేపర్ ని పట్టుకున్నాయ్. బాత్ రూమ్ లోకి వెళ్తూ సీమ చేతి గోళ్ళని మరోసారి చూస్తూ పెదాలు విడకుండా గొణిగాడు. ***"నా యెడద చీల్చి రక్తమండలము చేసె, నేను వేదనతో మరణించినాడ, ఇపుడు గోళ్ళకు నెరుపురంగెట్టులెక్కు.. వెలది తాను గోరింటాకు పెట్టుకున్న?"*** గాలిబా.. గాలిబా..ఎంతమంది ఆడపిల్లల అందమైన గోళ్ళు సరిగా ఉపయోగపడుతున్నాయ్..? గుండెల్ని చీల్చడానికో, డబ్బా మూతలు తీయడానికో, ముందుకు జారని ముంగురులని సవరించుకోడానికో, రెవ్లాన్, ఎల్ ఎయిటీన్ కంపెనీలు బతకడానికో కాకుండా!

***

"పండక్కి పద్మొస్తోందట. వెళ్దామా?" అడగబోయి తమాయించుకున్నాడు. ఫస్ట్ థింగ్స్ ఫస్ట్!

"వీకెండ్ మహతి రమ్మంది." చెప్పాడు.

"దేనికీ? పెళ్ళి చేసుకుంటోందటా!" కోయిల పాటలో అపభ్రంశపు సాహిత్యం.

"ఊరికే.. హేంగౌట్."

"అర్ధరాత్రి దాటాక ఆకాశంలోకి చూడ్డమేగా! చాల్చాలు. అయినా ఆ పిల్ల పెళ్ళీ పెటాకులూ మానేసి దేశాన్నేం ఉద్ధరిస్తుందటా.. పేద్ద సైంటిస్ట్ లా పోజు."

"పెళ్ళి చేసుకు ఉద్ధరించేస్తున్నవారు చాల్లే.. పోనీ తననే రమ్మందాం"

"అక్కర్లేదు. నీకేంటంత ఇంట్రెస్ట్? ఉద్ధరిస్తున్నావుగా నన్నూ. ఇంకెందరు కావాలేం!"

"సీమా.."

"ఓయబ్బో.. " మిగిలిన మాటలు వంశీ చెవిన పడలేదు.

లేప్టాప్ బేగ్ లో పెట్టుకుంటూండగా వచ్చింది సీమ. ఎదురుగా నిలబడి చెప్పింది "నాకిష్టం లేదు వంశీ.."

"మహతి చిన్నప్పటి ఫ్రెండ్. అపార్థం చేసుకుంటే నేనేం చెయ్యలేనింక." చార్జర్ చుడుతూ కళ్ళెత్తకుండా చెప్పాడు.

"అపార్థం కాదు. ఎందుకో నచ్చదు."

"పోన్లే.. అమ్మ పండక్కి రమ్మంది. ఎప్పుడెళ్దాం? లీవ్ అప్లై చెయ్యాలిగా.."

"సంగీతా వాళ్ళతో లక్ష్మీపురం వెళ్దాం."

"పండక్కి అమ్మ రమ్మంది. పద్మొస్తోందట. ఎప్పుడెళ్దాం?"

"రెట్టిస్తున్నావేంటీ.. హా.. అక్కడికి వెళ్తే ఏమవుతుందో నీకు తెలీదా? నన్నో గయ్యాళిని చేద్దామని పంతం పడుతున్నావ్. మునివేళ్ళ మీద నిలబడి జీ హుజూర్ అనడం నాకు చిరాకు. నేన్రాను."

"సరే.. పద్మని చూసేసొస్తాను. రెండు రోజులు."

"ఇంట్లో పెళ్ళాన్నొక్కర్తినీ వదిలేసి వెళ్తావా? అదీ పండగ పూటా! ఐనా తెల్లారిందగ్గర్నుంచీ మాట్లాడుకుంటారు చాలదా? ఇదిగో.. ఉదయాన్నే లేండ్ లైన్ కి ఫోన్ చెయ్యొద్దని చెప్పు. నాకు సడెన్ గా లేస్తే తలనొప్పొస్తుంది."

"...." ప్రశాంతమైన ఉదయపునడకని భగ్నం చేసిన చిరాకు ఫోన్ కాల్ లో నిద్రమత్తు కోయిల పలికిన కర్కశపు మాటలు గుర్తొచ్చాయ్ వంశీకి.

"మొండివాడు రాజుకన్నా బలవంతుడనీ.. మాట్లాడకుండా సాధిస్తావ్. రమ్మను ఆ పిల్లని. ఊరెళ్ళడం మాత్రం కుదర్దు."

"ఏడవుతుంది వచ్చేసరికి. కార్ కావాలా నీకు?" కుడికాలు పైకెత్తి సాక్స్ వేసుకుంటూ అడిగాడు.

"నాకేం తెలుసూ.. వదిలేసి వెళ్ళు . లంచ్ కి రా. ఒక్కర్తినీ తినాలంటే బోర్."

"లంచ్ టైమ్లో మీటింగుంది. ఎప్పుడైతే అప్పుడు ఏదో ఒకటి తినేస్తాను. నువ్వు చూడకు." రెండువేల నూట నాలుగు.. బయటకు నడుస్తూ లెక్కెట్టుకున్నాడు. అబద్ధానికో ఆడపిల్ల పుట్టేస్తే..! సన్నగా నవ్వొచ్చి నిలిచిపోయింది పెదాల మీద.

బైక్ కిక్ కొడుతూ లోపలికి చూసాడు. టీవీ డ్యూటీ మొదలయ్యింది.

***

దోసె తుంపి చేత్తో పట్టుకుని ఫోన్ ఆన్సర్ చేసింది మహతి. అర్థం కాని సైన్స్ భాషలో రెండు నిముషాలు మాట్లాడేసి కట్ చేస్తూ, "చెప్పు వంశీ, సారీ సారీ. లంచ్ టైం లో కలుస్తానని నా సీనియర్ కి చెప్పాను. ఓ చిన్న డిస్కషన్ ఉంటేనూ.. రమ్మన్నాను. మర్చిపోయాను నోట్ చేసుకోవడం. ఇప్పుడు గుర్తు చేస్తున్నాడు. విషయం చెప్పేసాన్లే. సాయంత్రం మాట్లాడతానన్నా. ఇంతకీ ఫ్రై డే కుదరదంటావ్?" వేలికంటిన చట్నీ నాలిక్కి రాసుకుంటూ అడిగింది.

"ఊ.. ఫ్రెండ్స్ ఎప్పటి నుంచో వస్తామంటున్నారు. సీమ ఆరోజు రమ్మందట. ఇప్పుడు మార్చలేను కదా. పోనీ నువ్వే రాకూడదూ!" కాదనాలని గాఢంగా కోరుకుంటూ అనేసాడు.

"లేదులే వంశీ. నేను నీకే బోర్ కొట్టించేస్తానూ. ఇంక తెలియనివాళ్ళతో నాకు కుదరదులే. సీమ కూడా అనేసింది కదూ ఆ రోజు. సైన్సంటే చిన్నప్పుడే బోరనుకున్నాను. సైంటిస్టుల వలన బోర్ ఇంకా తప్పలేదు నాకూ అని. ప్చ్. వచ్చే ఏడాది చూపిస్తానులే జెమినిడ్స్. అయినా నా మతిమండినట్టే ఉంది. నువ్వు మీ మేడ మీద, నేను మా ఇంటి మీదా చూడకూడదా ఏం? మరీ ఎక్సైట్ అయిపోయీ నిన్ను రమ్మన్నానంతే!" కల్మషం లేని మాటలు వింటే గుండెల్లో చిన్న ఇబ్బంది. వంశీ కుర్చీలో కుదురుగా కూర్చోలేక కదిలాడు.

"హేయ్.. ఉదయం అడిగితే నువ్వు నో అన్నావు. గౌతమి నీకు రిక్వెస్ట్ పంపానని చెప్పిందే."

"ఏ గౌతమి మహతీ?" పరధ్యానంగా అడిగాడు.

"గౌతమి.. రాచకొండ గౌతమి. గుర్తులేదూ మన ట్యూషన్ లో ఉండేది. సన్నగా నల్లగా ఉంటుందీ.."

"సన్నగా నల్లగా.. ఏం చెప్పావసలు! భలే గుర్తొచ్చేసిందనుకో!"

"అబ్బ.. అలా కాదు వంశీ.. నీకెలా చెప్తే గుర్తొస్తుందీ.. ఆ.. వాళ్ళింటి ముందు ఎర్రజాంకాయల చెట్టుండేదీ. సా మిల్ ఉండే సందులో చివరి ఇల్లు.. గుర్తొచ్చిందా?"

"ప్చ్.. ఇల్లు గుర్తుంది కానీ మొహం గుర్తురావడం లేదు."

"సరేలే.. నా లిస్ట్ లో ఉంది. వెతికి చూడు. ఎన్నేళ్ళకి కలిసామో కదా! రెండు గంటలు మాట్లాడుకున్నాం నిన్న రాత్రి. చెప్తాలే తరువాత. నాకు టైం అయింది. బయలుదేరుతానింక. సీమ కి హాయ్ చెప్పానని చెప్పు." లేచి హేండ్ బేగ్ భుజానికి వేసుకుని టేబుల్ మీదున్న ఖాళీ ప్లేట్ లో తన వాటా డబ్బులు వేసేసి భుజం మీదో చరుపు చరిచేసి పరుగు పెట్టింది. వెయిటర్ తెచ్చిన బిల్ చూసి డబ్బులిచ్చి లేచాడు వంశీ.

రద్దీగా ఉన్న బజార్ దాటి ఆఫీస్ వైపుకి మెయిన్ రోడ్ ఎక్కగానే టక్కున గుర్తొచ్చింది. "నీకెన్ని సార్లు చెప్పినా అలా చెప్పులీడుస్తూ

నడుస్తావేం? అలా నడిస్తే మాతో రాకు." పరధ్యానంగా నడుస్తున్న వంశీతో కచ్చితంగా చెప్పేసి మహతినీ, వాసునీ చెరో చేత్తో లాక్కెళ్ళినట్టుగా శంభుమూర్తి మేష్టారింటికి చకచకా నడుచుకెళ్ళిపోయిన గౌతమి!

***

ఇంకావుంది.

(రచయిత్రి బ్లాగు **http://kothavakaya.blogspot.com/)**

COMMENTS